

saadan Begjæring fra Barnefaderens Side om selv at overtage BARNETS Forsørgelse ved Moderens Død vistnok i de fleste Tilfælde ikke fremkommer af nogen særlig Interesse for BARNET, men maasse snarere for ad denne Vej at tilvinge sig Frihed for fremtidige Alimenteringsbidrag, og at jeg derfor tror at kunne gaa ind paa Vædringsforslaget. Jeg mener nemlig ikke, at man kan udvende mod Vædringsforslaget, at det vil føre til, at Faderen kommer til, som man siger, at tjøbe sin Ret til at faae BARNET. Det gjør han jo ikke. Det er ganske sandt, at han ikke altid kan fuldbjæ det, og der kan jo ogsaa være mange Tilfælde, hvor hans Omstændigheder, selv om det ikke er ham juridisk forbudt at fuldbjæ det, dog vanskeliggjøre ham at vælge denne Vej. Men det er jo Kommunalbestyrelsen, der da tager Bestemmelse om, hvorvidt han skal have BARNET. Det er Kommunalbestyrelsen, som skal afgjøre, om BARNET skal udleveres til hans Forsørg eller ikke, og man kan jo dog ikke formode, at Kommunalbestyrelsen vil benytte denne Myndighed som et Slags Pengeafpresningsmiddel. Man maa jo gaa ud fra, at den ved Udøvelsen af denne Myndighed vil lade sig lede af det Hensyn, den bør lade sig lede af, nemlig Hensynet til, hvorvidt det kan gaa an at betro ham denne Forsørg.

Endelig skal jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Mindretallets Forslag under Nr. 3, og jeg vil da først gjøre Opmærksom paa, at der ikke er nogen Modsigelse mellem mine Udtalelser om dette Vædringsforslag her og mine Udtalelser i Landstinget, da et lignende Vædringsforslag var stillet. Der var derved den Mangel, at der slet ikke var endog blot antydet en Straffebestemmelse; der stod blot, at Moderen skulde være forpligtet til at opgive, hvem Barnefaderen var. Jeg angreb dette ikke hovedsagelig af den Grund, at Straffebestemmelsen manglede. Jeg modsatte mig det af lignende Grunde, af hvilke jeg modsætter mig dette Vædringsforslag her. Men jeg gjorde som en Indvending ved Siden af de andre Indvendinger, der kunde gjøres imod det, ogsaa den, at der manglede en Straffebestemmelse, og jeg bemærkede, at dette blandt mange andre Ting i og for sig var en Omstændighed, der gjorde Vædringsforslaget utilraadeligt, idet en saadan Bestemmelse ikke kunde sættes igjennem uden ved Straffebestemmelser imod Moderen. Endvidere gjorde jeg opmærksom paa, at hvis saadanne skulde have nogen virkelig Betydning, saa maatte de blive strenge. Jeg kaldte dem drakoniske, uagtet jeg naturligvis meget vel veed, at Drakons Lov

fortælles at have sat Dødsstraf for alle Forbrudelser, men det er jo ogsaa bekendt nok, at den almindelige Sprogbrug, som den senere har udviklet sig, kan forliges med, at man kalder enhver usorholdsmæssig streng Straf for drakonisk, selv om det ikke er Livsstraf. Der er derfor slet ikke nogen Modstrid mellem, hvad jeg har sagt i Landstinget om denne Sag, og hvad jeg har sagt her. Jeg tror, at Bestemmelsen, saaledes som den staar her, slet ikke rammer, aldeles ikke udfylder eller opfylder de Tanker, den ærede Forslagsstiller forbinder dermed. Dersom Meningen er, at man skal knytte en Slags Straf til at have avlet et uægte Barn, saa maa man gaa ganske andre Veie, og hvorfor saa ikke ligefrem vende tilbage til det Gamle? Det antager jeg dog imidlertid ikke, Nogen vil tænke paa; men er det Diemedet, saa er det jo dog virkelig det Naturligste at gaa den direkte Vej, saa lad os se, om man virkelig nu omstunder skulde have Lyst til at komme tilbage til det. Det behøver naturligvis ikke at være de samme Straffe, som man tidligere brugte, det vil der slet ikke kunne være Tale om; man maa da overhovedet vende tilbage til det at fastsætte Straffe, der jo, naar de skulde have nogen Betydning i den af den ærede Forslagsstiller angivne Retning, ikke gjerne maa være Pengestraf, men maa være legemlig Straf, simpelt Fængsel eller Bånd og Brød. Men det vil jeg dog virkelig meget betvivle, at man skulde kunne vinde Majoritet for i noget af Thingene. Vil man imidlertid ind paa dette, er denne Vej dog virkelig den eneste konsekvente. Forøvrigt var min Hovedindvending, da Sagen var for i Lørdags, hvor vi jo vare komne paa et temmelig fremskredet Stadium, saaledes at man maatte være kort, netop den, som nu ogsaa i Dag er fremhævet stærkt af den ærede Ordfører, at Forslaget er illusorisk, det skaffer ikke Nogetsomhelst frem for Nogen. Det tvinger i det Højeste den Paagjældende til at komme med et Navn, virkelig eller pseudonymt, og dermed er saa den Historie ude. Det skaffer ikke noget virkeligt Bevis til Stede for, hvem der er Barnefader, som kan bruges til at støtte Rettigheder paa i nogetsomhelst Forhold. Hvis man vilde have det, saa maatte man gaa ganske andre Veie, saa maatte man, som jeg bemærkede forrige Gang, have en hel Underfølgelse med Forhør og Alt, hvad dertil hører, hver Gang et uægte Barn er født. Det er nemlig ogsaa saaledes, som den ærede Ordfører bemærkede — jeg skal i den Henseende i Grunden besvare hans Spørgsmaal ganske